

ὕπνηξα σκληρά. "Ἐπρεπε, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἔμαθα ὅτι κατηγορεῖται ὁ μνηστήρ σας, νὰ ἔλθω νὰ ἐξομολογηθῶ εἰς σᾶς, εἰς τὸν πατέρα σας, ὅτι ἐγὼ ἤμην ἡ μόνη ἑνοχος. Ἡ σιωπὴ μου ἦτο ἐγκληματικὴ καὶ εἶμαι ἐτοιμὴ νὰ ἐξαγνίσω τὸ ἔγκλημα αὐτό.

Δὲν σᾶς προσφέρω τὴν ζωὴν μου, διότι δὲν μοῦ ἀνήκει πλέον. Οἱ δολοφόνοι εἰν' ἔτοιμοι νὰ τὴν λάβωσι, ἀλλὰ δύναμαι ἂν θέλετε νὰ παραδοθῶ εἰς τὴν δικαιοσύνην τῆς πατρίδος σας.

Συναινῶ νὰ κηρύξω δημοσίᾳ ὅτι ἤμην ἡ συνένοχος τῶν ἀθλίων αὐτῶν, καὶ ὅτι διὰ νὰ τοὺς ὑπηρετήσω διέπραξα ἄτιμον πρᾶξιν.

— Σεῖς, κυρία; ἐπιθύρισε τρέμουσα ἡ Ἀλίκη.

— Ἀμφιβάλλετε; Δὲν ἀκούσατε λοιπὸν τί εἶπα εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἦτο ἐδῶ πρὸ μικροῦ; Δὲν ἐννοήσατε λοιπὸν ὅτι ἐπεχείρησα νὰ κλέψω; Δὲν γνωρίζετε λοιπὸν διὰ τίνας τιμῆς ἐπλήρωσα τὴν ἀνύητον ἀφοσίωσίν μου εἰς ἐπαίσχυντον σκοπὸν;

Δὲν ἐννοεῖτε ἀκόμη; δὲν θέλετε νὰ μὲ πιστεύσετε. Ἰδέτε λοιπὸν, εἶπεν ἡ κόμησσα.

Ἡ κόμησσα ἐπροχώρησε τρία βήματα καὶ ἀνήγειρε παραπέτασμά τι μέλαν καλύπτον φωλεὰν γεγλυμμένην.

Ἡ Ἀλίκη ἔβαλε κραυγὴν φρίκης καὶ ἀπέστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς.

Τὸ εἶχεν ἤδη ἐγείρει καὶ ἄλλοτε τὸ παραπέτασμα ἐκεῖνο καὶ ἐγνώριζε τί ἔκρυπτεν. Τὸ εἶχεν ἐγείρει, καθ' ἣν ἡμέραν εἰσῆλθεν ἐκεῖ διὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν συνάντησιν τοῦ Μαξίμου ἐρχομένου πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς κυρίας Γιάλτα.

— Ναί, ἰδέτε! εἶπεν ἡ κόμησσα διὰ φωνῆς παλλομένης, ἰδέτε αὐτὸ τὸ κομμένο χέρι.

— Σεῖς λοιπὸν εἴσθε; ἐπιθύρισε ὁ Μαξιμος.

— Δὲν τὸ ἐμαντεύσατε; εἶπεν αὕτη δεικνύουσα αὐτῷ τὸν ἀριστερὸν βραχίονά της.

Δὲν εἶχε μαντεύσει ἡ μάλλον δὲν ᾔθελε νὰ μαντεύσῃ, διότι ἡ συνδιάλεξις τὴν ὁποίαν ἤκουσε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τῷ ἀφήσῃ ἀμφιβολίαν τινά.

Καὶ ἐνεθυμήθη τέλος, ὅτι οὐδέποτε εἶδε τὴν κυρίαν Γιάλτα ἄνευ χειροκτιῶν. Ὅτε δὲ τότε τὸν ἐδέχθη κατακεκλιμένη ἐφρόντισε νὰ κρύψῃ τὰς χεῖράς της.

"Ἦδη ἡννῶει τὰ πάντα ὁ Μαξιμος· ἡ ἱστορία τῆς ξένης δὲν εἶχε πλέον μυστήρια δι' αὐτόν.

Ἐφρατάζετο νῦν τὴν κόμησσαν ὑποστάσαν ἐκουσίως τὸν ἀκρωτηριασμὸν καὶ στηριζομένην ἐπὶ τοῦ ὑπηρετοῦ νὰ βαδίζῃ πρὸς τὸ μέγαρόν της ὅπου ὁ Βιλλαγῶς τὴν ἀνέμενε.

"Ἐβλεπε τὸν ἱκανὸν ἱατρὸν νὰ περιποιῇται τὴν πληγὴν καὶ μετ' οὐ πολὺν καιρὸν νὰ προσάπῃ ψευδῇ χεῖρα, ἐφεύρεσιν τῆς νεωτέρας χειρουργικῆς.

Ὁ ἀπεσκληρυμένος οὗτος μηδενιστὴς ἦτο ἱκανὸς ἄνθρωπος. Κατῶρθωσε νὰ θεραπεύσῃ τὴν πληγωθεῖσαν, νὰ ἐξαπα-

τήσῃ τὸν Μαξιμον καὶ νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν αἰσχρὰν ἐπιχείρησιν τὴν ὁποίαν διητύθυεν.

Τὸ κλαπὲν κιβωτίδιον, ἡ χεὶρ ἡ ἐξαφανισθεῖσα ἐκ τῆς Μόργης καὶ βαλσαμωθεῖσα κατόπιν διὰ νὰ ὑπάρχῃ ὡς ἀνάμνησις τῆς ἡρωικῆς θυσίας τῆς κομήσσης, καὶ τὸ ἐπανακτηθὲν βραχιόλιον, ὅλα ταῦτα εἰς αὐτὸν ὠφείλοντο.

— Ναί, ἐπανελάθεν ἡ κυρία Γιάλτα, ὑπέστην χωρὶς νὰ παραπονεθῇ τρομερὰν ἐγχείρησιν. Ὑπέθετα ὅτι ἔχυνα τὸ αἷμά μου διὰ τὴν πατρίδα μου καὶ πολὺ προτιμότερον νὰ ἀποθάνω παρὰ νὰ μὲ μεταχειρισθῇ ὁ Βιλλαγῶς εἰς τὰς μηχανορραφίας του.

Αὐτὸς ἐσκέφθη νὰ μεταχειρισθῇ τὴν καλλονὴν τῆς Ἰουστίνης διὰ νὰ σᾶς παρασύρῃ εἰς ἐνέδραν καὶ μετὰ τὴν ἀποτυχίαν ἐκείνην, νὰ σᾶς παρουσιάσῃ εἰς ἐμέ.

"Ἠλπίζεν ὅτι ἐγὼ θὰ ἐπετύγχανον πλειότερον.

Μόλις ἐκρατούμην εἰς τοὺς πόδας μου καὶ ἐκινδύνευα, ἀλλὰ τί τὸν ἐνδιέφερεν ἡ ζωὴ μου, ἥρκει μόνον νὰ ἐξαφανίσῃ πᾶσαν ὕλικήν ἀποδείξιν τῆς συνενοχῆς μου εἰς τὴν κλοπὴν. Καὶ δὲν ᾔθελε νὰ προφυλάξῃ ἐμὲ ἀπὸ τῶν ἐρευνῶν σας, ἀλλὰ τὸν ἑαυτὸν του. Ἐφοβεῖτο μήπως ἂν ἐγὼ συλληφθῶ τὸν ὑποπτευθῶσιν ὡς συνένοχον. Δὲν ὑπέθετεν ὅτι θὰ μοῦ κάμετε λόγον διὰ τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ, καὶ ὅτι θὰ μοῦ πῇτε ὅτι τὸν κατηγόρου, οὔτε ἐφρατάζετο ὅτι θὰ λάβω ἐνδιαφέρον διὰ τὸν ἄθωον.

Ἐὰν ἦτο δυνατόν νὰ προῖδῃ ταῦτα, βέβαια δὲν ᾔθελε σᾶς φέρῃ ἐδῶ.

Καθ' ἣν ἡμέραν ἐννόησεν ὅτι ἐζήτουν νὰ ἐπανεύρῃ τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ ἤρχισε τὸν πόλεμον κατ' ἐμοῦ. Καὶ δὲν ἐνῆργει φανερά, ἀλλὰ κρυφίως, καὶ ἐπέβλεπε καὶ κατεσκόπευε τοὺς ὑπηρετάς μου. Κατωρθώσαμεν νὰ τὸν ἀπατήσωμεν καὶ ἡλευθερώσωμεν τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ. Ὅταν ἔμαθε ὅτι ὁ αἰχμαλῶτος ἡλευθερώθη, ἀπέβλεπε τὴν προσωπίδα καὶ μὲ κατεδίκασεν εἰς θάνατον.

— Ἐλησμόνησεν ὅτι ἔχετε φίλους, οἱ ὁποῖοι θὰ σᾶς ὑπερασπισθῶσιν. Ἡ καταδίκη αὕτη εἶνε κακὴ ἀστείότης;

— Ἀς ὁμιλήσωμεν περὶ ὑμῶν, δεσποινίς, ἐπανελάθεν ἡ κόμησσα, ἀντὶ νὰ ἀποκριθῇ εἰς τὸν Μαξιμον, ὡς ὁμιλήσωμεν περὶ τοῦ μνηστήρός σας. Τώρα τὸν ἐγνώρισα. Εἶνε εὐγενέστατος, ὑπερήφανος καὶ γενναῖος. Καὶ ἂν ἀκόμη δὲν εἶχα ἀδίκημα νὰ ἐπανορθώσω, πάλιν μετὰ χαρᾶς ᾔθελα ἀφοσιωθῆναι διὰ νὰ σᾶς τὸν ἀποδώσω.

— Ἐλησμόνησεν ὅτι ἔχετε φίλους, οἱ ὁποῖοι θὰ σᾶς ὑπερασπισθῶσιν. Ἡ καταδίκη αὕτη εἶνε κακὴ ἀστείότης;

— Ἀς ὁμιλήσωμεν περὶ ὑμῶν, δεσποινίς, ἐπανελάθεν ἡ κόμησσα, ἀντὶ νὰ ἀποκριθῇ εἰς τὸν Μαξιμον, ὡς ὁμιλήσωμεν περὶ τοῦ μνηστήρός σας. Τώρα τὸν ἐγνώρισα. Εἶνε εὐγενέστατος, ὑπερήφανος καὶ γενναῖος. Καὶ ἂν ἀκόμη δὲν εἶχα ἀδίκημα νὰ ἐπανορθώσω, πάλιν μετὰ χαρᾶς ᾔθελα ἀφοσιωθῆναι διὰ νὰ σᾶς τὸν ἀποδώσω.

Συγχωρήσατέ με ὅτι βραδύνω τὴν στιγμὴν καθ' ἣν θὰ τὸν ἰδῇτε. Πρέπει νὰ εἶνε παρών καὶ ὁ κύριος Δορζέρ, ὅταν θὰ τὸν φέρω.

Ἡ Ἀλίκη ἔνεκα τῆς ταρχῆς της δὲν ἠδύνατο ἔτι ν' ἀπαντήσῃ, ἀλλ' ὁ Μαξιμος ἐπεδοκίμασε διὰ τῆς κεφαλῆς, καὶ ἡ κυρία Γιάλτα εἶπε ζωηρῶς.

— Ὁδηγήσατε τὴν ἐξαδέλφην σας εἰς τὸν πατέρα της καὶ προπαρασκευάσέτον νὰ μὲ δεχθῇ. Μὴ χάνετε οὔτε στιγμήν. Ὅ,τι

ἡμπορῶ νὰ κάμω σήμερον, δὲν θὰ ἡμπορέσω νὰ τὸ κάμω αὔριον· αἱ ὠραί μου εἶνε μετρημέναι.

Τὸ πρόσωπον τοῦ Μαξίμου συνοφρυώθη πάλιν. Μία ἰδέα τὸν κατεῖχε καὶ ἀπεκρίθη κινδὼν τὴν κεφαλὴν:

— Ὁ θεὸς μου δὲν θὰ θέλῃ ν' ἀκούσῃ τίποτε, ἐνόςφω δὲν ἐξηγηθῇ πόθεν προήρχοντο αἱ πενήντα χιλιάδες φράγκων, αἱ εὐρεθεῖσαι ἐπὶ τοῦ Καρνοέλ.

— Κάποιος ἐχθρὸς βεβαίως ταῖς ἔστειλε διὰ νὰ τὸν καταστρέψῃ, ἀπεκρίθη ζωηρῶς ἡ κόμησσα.

— Αὐτὸς ὁ ἐχθρὸς θὰ ἦνε πολὺ πλούσιος.

— Καὶ διατί νὰ μὴ ἦνε ὁ Βιλλαγῶς. Διαθέτει μεγάλα ποσὰ καὶ εἶνε ἱκανὸς νὰ διαπραξῇ πᾶσαν αἰσχρότητα. Τὸ γράμμα τὸ ὁποῖον ἔλαβεν ὁ κύριος Καρνοέλ εἶνε ἴσως γραμμένον ἀπὸ αὐτόν... θὰ τὸ ἴδω. Θὰ ἐρευνήσετε καὶ σεῖς καὶ θ' ἀποδείξωμεν, εἶμαι βεβαίως, ὅτι τὰ χρήματα αὐτὰ εἶνε μηχανορραφία... ἀλλὰ, σᾶς παρακαλῶ, ἐνεργήσατε χωρὶς νὰ χάνετε καιρὸν.

Ἐντὸς δύο ὥρων θὰ εἶμαι εἰς τοῦ κυρίου Δορζέρ, προσέθηκεν ἡ κόμησσα, τείνουσα τὴν δεξιάν πρὸς τὴν Ἀλίκην κλαίουσαν ἔτι.

Ὁ Μαξιμος ἐννόησεν ὅτι λεπτομερέστεραι ἐξηγήσεις ἦσαν περιτταὶ καὶ ἔλαβε τὴν ἐξαδέλφην του ἀπὸ τῆς χειρός.

— Ἐλα, τῇ εἶπε μὴ ἀρνηθεῖσθαι νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, ὥς πηγαίνωμεν.

"Ἐπεται συνέχεια.

Αἰσιόπου

X. ΑΝΔΡΕΣΣΕΝ

Ο ΜΥΛΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

Πλησίον τοῦ χωρίου Βλακενβούρ, ἐν τῷ δουκάτῳ τῆς Βρουμβίκης, ἀνυψοῦται τὸ ὄρος Ραμπέργ, ἐν τῶν ὑψηλοτέρων τῆς Γερμανίας. Πέριξ, εἰς μεγάλῃν ἔκτασιν, ἀπλοῦται μεγαλοπρεπὲς πανόραμα. Πόλεις, ἐξοχαί, πεδιάδες, λιμῶνες καὶ ὄρη διαδέχονται ἀλλήλα, ἀορίστως διακρινόμενα εἰς τὸν ὀρίζοντα. Ἀλλ' ὅμως ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ Ραμπέργ τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων φαίνονται μόνον ὡς ἀθύρματα.

Ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους εὐρίσκονται πλεῖστα τεμάχια γρανίτου ἀκατέργαστα, ἐσωρευμένα τὰ μὲν ἐπὶ τῶν δέ. Ὁ λαὸς ἀποκαλεῖ τοὺς λίθους τούτους «Μύλον τοῦ Διαβόλου», ἡ δὲ ὀνομασία αὕτη ἔμεινεν ἐκ παραδόσεως ἀρχαίας, τὴν ὁποίαν θέλω σᾶς διηγηθῇ.

Κατὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους, ἐν τινι πεδιάδι, κατῴκει ποτὲ μυλωθρὸς τις, τοῦ οὐοῦ ὅλη ἡ περιουσία συνίστατο εἰς παλαιὸν τινα μύλον καὶ πολυάριθμον οἰκογένειαν.

Ὁ μύλος ἦτο πολὺ ἀδεξιῶς κτισμένος ἐπὶ τοῦ ὄρους, ὥστε ὁ ἀνεμος σπανίως ἔστρεφε τὰς πτέρυγας του.

Οἱ μύλοι τῶν περιχώρων ἐργάζοντο νύκτα καὶ ἡμέρα, καὶ ἐνθ' οἱ κύριοί των ἐ-

γένοντο πλούσιοι, ὁ ταλαίπωρος αὐτὸς οἰκογενειάρχης ὁλονέν ἐγένετο πτωχότερος.

— Δὲν ἐννοῶ, ἔλεγεν, ἀναστενάζων ἀκαταπαύστως, πῶς οἱ γονεῖς μου ἐσκέφθησαν νὰ κτίσουν μύλον εἰς τὸ μέρος τοῦτο. Διατί νὰ μὴ τὸν κτίσουν ἐκεῖ ὕψηλὰ εἰς τὸ ὄρος;

Ὁ μύλος ὅμως ἔμενε πάντοτε εἰς τὴν θέσιν του, αἱ χεῖρες τοῦ μυλωνᾶ ἀνευ ἔργασίας, καὶ τὰ τέκνα του χωρὶς ἄρτον.

Ἐνα βράδυ, ὅτε ὁ μυλωνᾶς περιεπλανᾶτο λυπημένος καὶ χωρὶς θάρρους, εὐρέθη αἰφνης χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Ραμπέργ. Τὰ κίτρινα φύλλα τῶν δένδρων ἐκίει ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ὁ ἄνεμος, ἐνῶ τὰ νέφη ἔφευγον ταχέως, μόλις δίδοντα καιρὸν εἰς τὴν σελήνην νὰ φαίνεται διὰ τῶν χασμάτων των.

Ἦτο ὁ καταλληλότερος καιρὸς διὰ νὰ γυρίσῃ ὁ μύλος, καὶ ὁ μυλωνᾶς μᾶς ἔλεγε κατὰ τὴν συνήθειάν του.

— Τί κρίμα! Διατί νὰ μὴ εἶνε καὶ ὁ μύλος μου κτισμένος ἐδῶ ἐπάνω;

— Ἀλήθεια λέγεις, ἀπεκρίθη φωνὴ τις ὀπισθὲν του, ὠραία ἰδέα.

— Τί ἐννοεῖτε; ἠρώτησεν ὁ μυλωνᾶς στραφεὶς πρὸς ἀνθρώπον τινα καθήμενον ἐπὶ λίθου, εἰς μικρὰν ἀπ' αὐτοῦ ἀπόστασιν.

— Ἀ! τίποτε! ὁ μύλος θὰ ἐπήγαινε θαυμάσια ἂν ἐσκέπτοντο νὰ τὸν κτίσουν ἐδῶ ἐπάνω παρὰ ἐκεῖ εἰς τὴν κοιλάδα· καὶ ἐννοεῖς τὰ παιδιὰ σου δὲν θὰ ἐπεινούσαν.

Ὁ μυλωνᾶς ἡσθάνθη κατὰ τι μέσα του.

— Μὲ γνωρίζεις λοιπόν; εἶπεν εἰς τὸν ξένον.

— Βεβαιώτατα, καὶ ἂν θέλῃς νὰ 'ξεύρῃς ἐγὼ κτίζω μύλους.

— Κτίζεις μύλους;

— Καθὼς λές, καὶ θὰ προσπαθήσω νὰ σοῦ κτίσω ἕνα μύλον πολὺ καλλίτερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους ποὺ βλέπεις.

— Δὲν ἔχω χρήματα, ἐπιθύρῃς ὁ μυλωνᾶς.

— Δὲν ἔχει νὰ κάμῃ, ἐπανελάθεν ὁ ξένος μειδιῶν σιωπτικῶς. Δὸς μου τὴν ψυχὴν σου ὡς ἐνέχυρον, καὶ ἐπὶ δώδεκα ἔτη πᾶν ὅ,τι ἐπιχειρήσῃς θὰ ἐπιτύχῃ· θὰ γίνῃς ὁ πλουσιώτερος ἀπὸ ὅλους τοὺς γείτονάς σου.

Ὁ δυστυχὴς ἔφριξεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Ἐννόησεν ἀμέσως μὲ ποῖον εἶχε νὰ κάμῃ. Ὅταν ὅμως ἐσκέφθη πῶς θὰ εἶνε πλούσιος δώδεκα ὁλόκληρα ἔτη ἡσθάνθη μεγάλην ὀρεξίν νὰ τὸ ἐπιτύχῃ. Ἐβλεπεν ἀπὸ τότε τὴν γυναῖκά του καὶ τὰ παιδιὰ του νὰ ἔχουν τὴν καλοπέρασίν των.

— Καὶ πῶς νὰ πιστεῦσω ἐγὼ ὅτι μοῦ λέγεις ἀλήθεια, καὶ ὅτι θὰ φυλάξῃς τὸν λόγον σου;

Ὁ ξένος ἐγέλασε τόσον δυνατὰ καὶ παρᾶξενά, ὥστε ὅλον τὸ δάσος ἀντήχησε.

— Ὡ! εἶπε, γράψε μόνον εἰς τὸ χαρτί αὐτὸ τὸ ὄνομά σου· καὶ ποῖν ὁ πετεινὸς φωνάζει θὰ ἰδῇς ἐδῶ ἐπάνω ἕνα μύλον ποῦ ὁμοίος του δὲν ὑπάρχει ἄλλοῦ πουθενά. Θὰ γυρίξῃ καὶ ὅταν ἀκόμη δὲν

ἔχει ἄνεμον, τέλος ἕνα θαυμάσιον πρᾶγμα ποῦ θὰ εἶνε ὁλόκληρον ἰδικόν σου.

— Ἀλλοίμονον, καὶ τί νὰ κάμω; Δὲν ἔχω χρήματα διὰ νὰ ἀγοράσω σιτάρι· ἔπειτα πῶς ἔμπορεῖς νὰ τὸν κτίσῃς εἰς μίαν νύκτα;

— Τοῦτο δὲν σ' ἐνδιαφέρει. Ἄν ὅμως ὁ μύλος δὲν εἶνε τελειωμένος πρὶν νὰ φωνάξῃ ὁ πετεινὸς τότε ἡ συμφωνία μας θὰ ἔχει διαλυθῇ. Ὅσον ὅμως διὰ τὰ χρήματα νά.

Καὶ ἔρριψε πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ μυλωνᾶ βαλάντιον πλήρες χρυσοῦ.

Ὁ μυλωνᾶς ἔτρεμεν ὡς φύλλον, ἀλλ' ὁ χρυσὸς ἀνέδωκεν ἦχον τόσῳ γοητευτικόν, τόσῳ θελκτικόν, ὥστε τὸν ἔκαμε νὰ κύψῃ καὶ συνάξῃ τὰ χαμαὶ πεσόντα χρήματα.

— Ὑπόγραφε!, τῷ εἶπεν ὁ πειρασμὸς, διὰ φωνῆς δεσπότου.

Ὁ μυλωνᾶς ἀμφιβάλλον ἀκόμη ἐδίστασεν ἐπ' ὀλίγον, ἀλλὰ πεισθεὶς ἔγραψε τὸ ὄνομά του.

Πᾶραυτα συριγγὸς ὀξὺς ἠκούσθη, τὸ ὄρος ἐκρότησε καὶ ἡ νύξ ἔλαμψεν ὑπὸ φωτὸς ἀπαισίου καὶ ἐπληρώθη ὑπὸ πληθύνους φανταστικῶν ὄντων.

Ἄπαν τοῦτο τὸ πλῆθος ἤρξατο τοῦ ἔργου· ἀπέσπα βράχους καὶ κορυφὰς δένδρων, τὰ ὅποια ἀμέσως μετεσχηματίζοντο εἰς τὰς χεῖράς των καὶ ὁλονέν ἐκτίζετο ὁ μύλος. Ἦτο γενικὴ σύγχυσις, τῆς ὁποίας δὲν εἴμπορεῖ τις νὰ λάβῃ ἰδέαν.

Ὁ μυλωνᾶς δὲν ἐπίστευεν εἰς τοὺς ἰδίους του ὀφθαλμούς, ὁ μύλος ἐπροχώρει ἀστραπιαίως, καὶ ἡ στενοχωρία τοῦ μυλωνᾶ ἠῤῥαζεν ἐξ ἴσου. Ἰδοὺ ἡ στέγη ἐτέθη, αἱ πτέρυγες προσηρμύσθησαν. Μόνον ἡ μυλόπετρα μένει νὰ τοποθετηθῇ, ἀλλὰ καὶ αὕτη εἶνε ἐτοίμη ἐπὶ τῆς ἀκρας τοῦ ὀροπεδίου.

Ὁ μυλωνᾶς ἡσθάνθη ἐαυτὸν λιποψυχοῦντα, ἀλλ' αἰφνης ἀσθενὲς φῶς ἐφάνη ὑποφῶσκον ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος πρὸς ἀνατολάς, καὶ ἡ ὄψις τῆς ἡοῦς ἐνεθάρρυνεν αὐτόν. Ἐσπευσε πρὸς τὴν μυλόπετραν, ἀπέσπασε μετ' ἀπελπισίας τὴν ὑποστηρίζουσαν αὐτὴν δοκόν, καὶ ὁ ὀγκόλιθος ἐκ τοῦ βάρους κατεκυλίσθη μετὰ πατάγου ἐπὶ τῆς κλιτύος τοῦ ὄρους.

Ὁ οἰκοδόμος καὶ οἱ βοηθοὶ του ἀφῆκαν τρομερὰν κραυγὴν, καὶ ἔδραμον κατόπιν τοῦ λίθου.

Ὁ μυλωνᾶς ἐν τούτοις ἔφευγεν ὅλως δυνάμεσι κατὰ τὴν ἀντίθετον διεύθυνσιν.

Ὁ Σατανᾶς πάλιν κατάρθρωσε ν' ἀνασύρῃ τὸν λίθον καὶ ἡτοιμάζετο νὰ τὸν τοποθετήσῃ ὅτε ἠκούσθη τὸ ἄσμα τοῦ πετεινοῦ. Μανιώδης γενόμενος, ἐπειδὴ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ὑπόσχεσίν του καὶ ἐπειδὴ οὕτω τοῦ διέφυγεν ἡ λεία του, ἔρριψε τὴν μυλόπετραν κατὰ τοῦ μύλου, ὅστις κατέρρευσε εἰς μυρία τεμάχια. Τὰ τεμάχια διεσκορπίσθησαν πανταχόθεν εἰς μεγάλην ἀπόστασιν. Μόνον οἱ μεγάλοι τοῖχοι ἔμειναν ὄρθιοι· τὸν μελάνον δὲ καὶ αὐχμηρὸν τοῦτον ἐκ γρανίτου σωρὸν καλοῦσιν οἱ χωρικοὶ *Μύλον τοῦ Διαβόλου*.

Ὁ μυλωνᾶς τοιουτοτρόπως ἐκφυγὼν

τῶν χειρῶν τοῦ Σατανᾶ ἐπανελάμψεν εἰς τὴν οἰκογενειάν του. Ἐκτοτε δὲ ὑπομονητικῶς ὑπέφερε τὴν πτωχείαν του. Πρὸς τοῦτοις παρετήρησε μετὰ χαρᾶς, ὅτι ὁ μύλος του ἐπήγαινε πολὺ καλλίτερα ἀπὸ πρότερον. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀπέκτησε μερικὰ χρήματα, τὰ ὅποια δι' αὐτὸν καὶ τὴν οἰκογενειάν του ἦσαν προτιμότερα μυριάκις παρ' ὅλα τὰ πλούτη τοῦ Σατανᾶ.

Ἐκτοτε οὐδέποτε πλέον ἐτόλμησε νὰ ἀναβῇ τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους Ραμπέργ. Καὶ σήμερον ἀκόμη οὐδεὶς χωρικός διαβαίνει κατὰ τὴν νύκτα πλησίον τοῦ κατηραμένου ἐκείνου τέπου.

Μ. ΔΕΓΓΑΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλευθερὰ ταχυδρομικῶν τελῶν].

« Ἀνθρωπὸς τοῦ Κότμου », Ἀθηναϊκὴ μυθιστορία, ὑπὸ Γρ. Δ. Ξενοπούλου. Δρ. 2 (2,20)

« Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων », μυθιστορία Ponson-De-Terrail, τόμοι ὀγκώδεις 3 Δρ. 6 (7)

« Αἱ Φύλακες τοῦ Θησαυροῦ », μυθιστορία Ἑμμ. Γονζαλὲς..... Δρ. 4,50 (4,70)

« Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλευτάρτου », μυθιστορία Pierre Zaccone (τόμοι δύο)..... Δρ. 3 (3,30)

« Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰούλλης », μυθιστορία H. Emille Chevalier..... Δρ. 4,50 (4,70)

« Ὁ Υἱὸς τοῦ Μοντεγρήστου », μυθιστορία ἐκ τοῦ γαλλικοῦ μεταφρασθεῖσα (τόμ. 4) Δρ. 7 (7,50)

« Ὁ Διαβόλο - Σίμων », μυθιστορία Ponson-De-Terrail..... Δρ. 4,50 (4,70)

« Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρας », μυθιστορία Catulle Mendès..... Δρ. 4,50 (4,70)

« Τὰ Ἐκατομύρια τοῦ κ. Ἰωραμῖα », μυθιστορία Αἰμιλίου Ρισβούργ (τόμ. 2) Δρ. 7 (7,50)

« Αἱ Νύκτες τῆς Χρυσῆς Οἰκίας », μυθιστορία Pouson - De - Terrail..... Δρ. 4,50 (4,70)

« Ὁ Πύργος τῶν Φασμάτων », μυθιστορία Ξαβιὲ - Δὲ - Μοντεπὲν..... Δρ. 4,50 (4,70)

« Ἡ Κόρη τῆς Μαργαρίτας », μυθιστορία Ξαβιὲ δὲ Μοντεπὲν (τόμοι 6)..... Δρ. 7 [8]

« Ἰατροῦ Ἀπομνημονεύματα—Τὸ Περιδέραιον τῆς Βασιλίσσης—Ὁ Ἀγγελο-Πιτοῦ—Ἡ Κόμησα Σαρνὺ—Ὁ Ἰππότης τοῦ Ἐρωθροῦ Οἴκου », μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ (ἅπαντα συνέχεια)..... Δρ. 25 [30]

« Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸ Χρῆμα », μυθιστορία Ξαβιὲ δὲ Μοντεπὲν (τεύχη 14) Δρ. 6 [6,60]

« Τὰ Ἀπόκρυφα τῶν Ἰνδιῶν », μυθιστορία Ξαβιὲ - δὲ - Μοντεπὲν (τόμ. 2)..... Δρ. 3 (3,30)

« Ὁ παπᾶ - Κωνσταντῖνος », μυθιστορία Ἀλεβὺ..... Δρ. 4,50 (4,70)

« Ἡ Ἀδελφοῦλα », μυθιστορία E. Μαλὼ (τόμοι 2)..... Δρ. 2,50 (2,80)

« Τοῦχαὶον Συμβάν », διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου..... Δρ. 4 (4,40)

« Τὰ Ὑπερῶα τῶν Παρισίων », μυθιστορία Pierre Zaccone..... Δρ. 4 (4,20)

« Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια », ἥτοι « Ἀπομνημονεύματα Ἀλίκης δὲ - Μερβίλλ », μυθιστορία Maximilien Perrin (ὁλόκληρον τὸ ἔργον) δραχμᾶς..... 3,50 (3,70)

« Ἡ Πλωτὴ Πόλις » μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν..... Δρ. 4 (4,20)

« Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων », μυθιστορία Βικτωρος Οὐγγώ, μεταφράσις I. Καρασσούσα (τόμοι 2)..... Δρ. 4 (4,30)

Ποιήματα Ἀθανασίου Χρηστοπούλου λεπ. 50 (50)

» Σολωμοῦ..... » 50 (50)

» Βηλαρᾶ..... » 50 (50)